eu nu sunt hamlet!

andrei vornicu

PERSONAJE:

HAMLET

OFELIA

CONSILIERUL

TEO

I. JOI (ASTĂZI)

(HAMLET e acasă. E îmbrăcat neglijent, jumătate de casă, jumătate de ieșit. E așezat pe pat. Alături are o noptieră și o oglindă, în stânga lui, paralelă cu el. Pe noptieră se află circa 4-5 cești și pahare din care se vede că s-a băut cafea. Două cești sunt pe podea, ajunse parțial sub pat. Așa-zisa oglindă e atârnată pe peretele dinspre public, dar e, de fapt, o ramă suspendată, în care HAMLET să se poată privi și prin care să poată fi văzut. Alături, puțin retrase, se vor afla o măsuță de două persoane, pătrată sau rotundă, și două scaune, care vor fi folosite apoi în alte scene, conform situației. Un cuier cu haine atârnate. Hainele vor fi folosite ulterior, în alte scene, și schimbate cu ușurință. Alături de cuier, un ceas mare de perete, care indică aproximativ ora 12. Ceasul e blocat sau i s-a terminat bateria. Se mai află, pe un raft, un sistem stereo portabil, cu DVD și radio. Încăperea lui HAMLET e foarte mică, iar el se va mișca mereu în perimetrul ei până în zona oglinzii, care delimitează unul dintre pereți. În momentele de evaziune/reverie/evocare va ieși din spațiul restrâns și va juca scenele în cel din presupusa avanscenă. Contrastul dintre libertatea de mișcare spațiu mic-spațiu mare trebuie să fie vizibil.

Începe melodia Karmacoma *sau* Sly *de Massive Attack. HAMLET stă pe pat, în șezut, are alături o scrumieră, o sticlă de vin cu un tirbușon înfipt în dop, iar în mână un joint. Privește lung în față, înspre public, oarecum în gol, o scurtă expresie de aprobare sau de recunoaștere, apoi desface sticla. Umple un pahar sau o ceașcă transparentă. Ia o înghițitură lungă, așteaptă câteva momente de parcă gestul ar fi trebuit să-i producă o schimbare importantă care nu a survenit, aprobă ușor din cap, mai ia o gură și aprinde jointul. Trage un fum adânc, mai ia o gură, înghite, expiră fumul. Se ridică cu paharul și cu jointul și merge la oglindă. Se studiază. Mai trage un fum, îl expiră spre oglindă, fumul trece prin rama goală. Se mai studiază puțin, apoi zâmbește echivoc, cu o urmă de neîncredere.)*

Toată porcăria asta cu Hamlet a pornit în seara aia, petrecerea, sau ce-o fi fost. Individul ăla agasant a prins din zbor ideea că sunt dramaturg și, cum probabil nu auzise de alt dramatug în afară de Shakespeare, s-o fi gândit la singura piesă pe care o știa, adică Hamlet, de unde-a tras concluzia cretină că

aș avea ceva-n comun cu el. A-nceput să mă-mproaște cu hamleți și așa a ținut-o toată seara până când s-au luat și ceilalți după el. Ziua următoare, pe Facebook era postată o poză de grup, iar în dreptul meu apărea ca *tag* Hamlet. N-am putut șterge eticheta și parcă a fost o predestinare, fiindcă mi-a rămas cumva scrisă-n frunte cu niște litere pe care eu nu le pot vedea, dar care sunt citite de toți cei cu care interacționez.

Un tânăr scriitor român care vine la Londra să-și caute steaua e înnobilat Hamlet, prinț al nimicului, într-o seară, printre discuri, sticle și replici, și viața lui se schimbă pentru totdeauna.

(Privește jointul, care s-a stins, și îl reaprinde. Ia apoi o altă gură de vin. Se plimbă în încăpere cu pași mici, să economisească spațiul foarte restrâns. Privește iar jointul, după ce mai trage un fum.)

De nu i-am zis de-o sută de ori să nu-mi mai dea *amnesia haze*! După ce fumez chestia asta am impresia că fac breakdance pe loc și în capul meu își dă startul Maratonul Scurtmetrajelor Cyberpunk. Ai nevoie de două creiere să rămâi întreg după chestia asta. Dar e bine, e marfă de miezul nopții. De Noaptea Walpurgiei. De intrat în comă sau de visat adânc... de...finitiv.

Dacă Hamlet era prinț al Danemarcei, eu sunt rege a ceva ce încă nu există. Hamlet locuia într-un castel, eu stau într-un hostel cu alți 25 de indivizi și un motan. Dacă-i mai pun la socoteală și pe alții care survolează zona periodic, ajung la 30 de distruși pe două nivele. Eu stau la etaj, într-o cameră din care Hamlet nu și-ar fi făcut nici măcar pisoar. E atât de mică încât dacă aș intra în ea cu o femeie, aș lăsa-o gravidă fără intenție. 3 pe 2.5. Pereți subțiri, dacă dau un cot din greșeală, mă trezesc cu el în baia de alături. Dacă trag un vânt, îl aud și șobolanii din pivniță. N-am spațiu, dar am ceva igrasie în colțul dinspre stradă. Și furnici. Când deschid câte-un baton de ciocolată uitat de pe o zi pe alta, pe suprafața sa mișună furnici minuscule și roșii. Țeava chiuvetei e înfundată, apa caldă nu curge, iar apa rece e bună pentru spălat vasele în chiuveta în care abia te poți spăla la o mână. Priveliștea din curte e sinistră – beton, fierătanii, rugină, boarfe puse la uscat pe sârme, mobilă stricată și obiecte care n-au fost bune de nimic nici când erau noi. Așa că țin storurile trase. În camera asta e aproape mereu întuneric de parcă ar fi 12 noaptea. De asta și prefer să îmi petrec doar serile și nopțile aici. Hamlet zicea că

Danemarca e o pușcărie. Amice, aruncă o privire aici. Stai o noapte la carceră și spune-ți monoloagele cu creierii limpezi și dicție perfectă.

(Mai ia o gură de vin, mai trage un fum. Se așază pe pat și stinge jointul cu grijă, să nu-l rupă.)

N-am dormit de... *(se uită la ceas, întoarce rapid privirea, mișcă degetele de parcă ar calcula)* aproximativ 60 de ore. Cu alte cuvinte, sunt treaz de două zile și jumătate. Creierul îmi funcționează fără pauză de-atunci. Era tot seară. La fel ca acum, doar că atunci ploua, iar acum nu. Azi e joi, iar atunci era marți. Acum sunt aici, cu storurile trase, fereastra deschisă, telefonul închis, și ochii larg deschiși. Da, vreau să-i mai țin deschiși o vreme.

II. SÂMBĂTĂ

O cunoscusem în urmă cu vreo trei săptămâni, pe la miezul nopții. Primisem un *request* pe Facebook de la o tipă cu nume franțuzesc, dar ştiam de la-nceput că era româncă. Profilul ei spunea că absolvise aceeași facultate ca și mine, dar la alt profil, era mai tânără ca mine și locuia în Londra. Aparent, venise pentru un masterat. Am aruncat o privire în albumele ei foto și am rămas cumva magnetizat la prima vedere. I-am scris pe loc și am întrebat-o cine e și cum a dat de mine. Mi-a răspuns imediat, însă doar la prima întrebare. Devenisem curios, ca niciodată până atunci. Am vorbit o vreme, apoi ne-am luat rămas bun. Până ziua următoare. Apoi următoarea. A patra zi, am stabilit să ne vedem.

Când o așteptam în pasajul de la metrou, prins între patru intrări, nu știam prin care din ele va coborî scările rulante, dacă va fi la fel cum o percepusem din poze, dacă îmi va transmite același *vibe*. Am avut impresia de vreo două ori că o zăresc, dar m-am lămurit rapid, nu era ea, până când a apărut. Atunci am recunoscut-o pe loc. Știam. Am zâmbit în sine și i-am întins mâna. Încântat de cunoștință. Ne-am dus într-un local, am băut vreo două beri și m-am îndrăgostit. Știam deja când ajunsesem acasă. Încercam să adorm și

nu puteam, nu puteam să mi-o scot de pe retină și din creier. O simțeam până și-n coaie, pulsa și îmi făcea stomacul ghem și mațele strânse. Înainte să reușesc să adorm știam că trebuia să fie a mea fiindcă n-aș fi putut altfel.

Ne-am văzut curând a doua oară, apoi a treia oară, la un spectacol de teatru, apoi, a patra oară, din întâmplare. Într-o zi de sâmbătă.

(În timp ce spune ultimele replici, HAMLET își pune o cămașă de un albastru intens, un sacou foarte chic, stacojiu, și o pălărie maro de calitate. Scoate din buzunarul sacoului un reportofon.)

Eram la o recepție la Institutul Cultural Român din Londra și terminasem interviul cu Iureș. Am atacat un pahar de vin și am început să butonez reportofonul. Făceam o probă când aud–

OFELIA: *Salut! Ce surpriză!*

HAMLET: Salut! Într-adevăr.

OFELIA: *Ce te-a adus aici? Nu mi-ai spus că vii la eveniment.*

HAMLET: Chiar evenimentul m-a adus aici. Mi-ai spus că ești ocupată, nu mă gândeam să te mai anunț că vin. Ești...

OFELIA: *Am venit cu o prietenă, dar nu vei avea ocazia să o cunoști fiindcă tocmai a plecat. Se grăbea.*

HAMLET: Înțeleg. Dar am impresia că tu nu te grăbești.

OFELIA: *Ai ghicit. În seara asta nu mă grăbesc. Îmi acord timp.*

HAMLET: Aș fi indiscret să te-ntreb pentru ce anume?

OFELIA: *N-ai fi indiscret fiindcă nu îți pot da un răspuns. Nu știu încă pentru ce anume. Aștept să aflu.*

HAMLET: O, da. Chiar așa. Ce să zic... sunt în aceeași situație. *The party's over*, mi-am făcut și interviul–

OFELIA: *Cu Iureș. Felicitări!*

HAMLET: Deci mă văzusei înainte.

OFELIA: *Adică–*

HAMLET: Înainte să plece prietena ta.

OFELIA: *Ți-am spus că se grăbea. Iar eu nu. Da, te văzusem în timp ce luai interviul. Te prinde bine reportofonul ăla. Îți dă un aer...*

HAMLET: Important. În context.

OFELIA: *Mi-ai luat vorba din gură.*

HAMLET: Mi s-a mai spus. Mă rog, nu că iau vorbe din gură, ci că îmi dă o... prestanță.

OFELIA: *Era o femeie?*

HAMLET: Nu, reportofonul–

OFELIA: *Era o femeie cea care ți-a spus asta?*

HAMLET: Ăăă... da.

OFELIA: *Mama ta, cumva?*

HAMLET (râde): Au fost mai multe femei, de fapt.

OFELIA: *Ai umor, îmi place. Te-am perceput până acum ca pe un tip foarte serios. Exagerat de serios.*

HAMLET: Pe bune? Mi-ar părea rău să crezi asta despre mine. Umorul meu iese mai greu la suprafață din câte mi-am dat seama, ai nevoie de o cheie ca să-l poți simți. Adică să mă cunoști.

OFELIA: *Ah... asta înseamnă că încep să te cunosc?*

HAMLET: Nu știu, dar îmi surâde ideea.

OFELIA: *Îmi place pălăria ta. Ai gusturi bune.*

HAMLET: A, mulțumesc. Ai văzut *Nașul*, partea a doua?

OFELIA: *Nu sunt sigură. De ce?*

HAMLET: Marlon Brando purta una ca asta. *Christy's gangster fedora. Made in London*.

OFELIA: *Înțeleg... îmi place oricum, și fără să fi știut c-a purtat-o el.*

HAMLET: Arăți și tu fantastic. Dar deja intru în clișee.

OFELIA: *Fac parte din viață. Văd că ai terminat paharul ăla de vin.*

HAMLET: Da. De ce, mai voiai?

OFELIA: *Nu mai este. Și, da, aș mai bea un pahar. Undeva într-un pub fain. Cu muzică* live*.*

HAMLET: Jazz?

OFELIA: *Ceva instrumental și rafinat.*

HAMLET: Nu mă așteptam la alt răspuns. Deci, jazz.

(OFELIA râde cumva zâmbind, într-un fel la care inima lui HAMLET se blochează din reflex.)

OFELIA: *Bine. Du-mă la jazz, atunci. Știi vreun concert pe undeva?*

HAMLET: Haide la Ronnie Scott's. Avem 30 de minute să ajungem. Nu știu programul, dar presimt că va fi ceva de calitate și că vom prinde și o masă bună. Fac eu cinste.

OFELIA: *Nu-i nevoie. Să mergem.*

Mă ia de mână. Simt cu toată ființa că ceva se va-ntâmpla în seara asta. Ceva important. O presimțire bună, așa cum am foarte rar. Atunci când intuiția mă bate cu un arătător greu pe obraz și-mi suflă: Asta-i ziua ta, prietene! Curaj, să n-o dai în bară.

În metrou, se ține lipită de mine, îi simt parfumul amestecat cu aroma pielii. O văd lângă mine, o văd în reflexia geamului de vizavi și nu îmi vine să cred cât e de perfectă. Nu doar fizic, ceva dincolo de asta. Și poate că asta e o problemă, de fapt. Poate că – ieșim, plouă drept, puternic, deschid umbrela pe care-o am la mine ca niciodată, ea mă ia de braț și se strânge pe corpul meu ca o haină care respiră și îmi vine-n minte piesa *Singing in The Rain*.

Ajungem la Ronnie, achită ea biletele, intrăm, luăm loc la o masă, ne facem comozi și renunțăm la hainele suplimentare. Vine o chelneriță și vrem să comandăm două pahare de vin.

HAMLET (către OFELIA): Roșu?

OFELIA: *Bine-nțeles. Tu poți bea alb, nu mă deranjează.*

HAMLET: Îți plac contrastele, nu?

OFELIA: *Unele, da.*

HAMLET: Tu ești alb, eu sunt negru?

OFELIA: *Ești amuzant. Nu știu. Hai, mai bine, să vedem.*

Concertul începe. Cântă trupa Cats in the Storm. Luăm paharele. Pentru... o seară reușită. Clinc! Pisicile furtunoase cântă bine. Clape, tobe, chitară, voce. Lipsește un saxofon, dar nu contează, ea-mi vorbește la ureche, îmi șoptește, îi răspund la nimereală, nu ajung la sensul cuvintelor ei, stau cu nasu-nfipt lângă urechea ei, acolo unde gâtul formează un spațiu în care încap două buze, între piele și piele e părul ei, e proaspăt spălat și miroase aproape la fel ca pielea ei și parfumul și obrazul ei și colțul gurii... mâna mea dreaptă se strânge în jurul mijlocului ei și îi mângâie coapsa, brațul, mâna... aplauze și începe o nouă melodie, pianul răpăie, solista cântă un blues cu nuanțe extatice... îi sărut buzele, gura, limba, obrazul, gâtul, o aud cum gâfâie ușor în timpanul meu și jur că-mi place mai mult decât toată discografia lui Miles și Coltrane la un loc, iar apoi stau așa, cu ea în brațe, ascultăm jazzul și bem vinul.

Eu îmi mai comand un pahar, beau, împart ultimele guri cu ea, concertul se încheie, plecăm, împărțim o țigară în fața clubului, urmărim fumul pierzându-se-n lumina felinarelor, printre stropii de ploaie, apoi ea face semn unui taxi și ne urcăm. Dă șoferului adresa, mașina demarează, ea mă apucă de ceafă, mă zgârie ușor, mă sărută pe gât, se încleștează în jurul meu și, Doamne, cum aș mai trage-acum o perdea pe geamul dintre noi și șofer, să călătorim la nesfârșit, în noapte și ploaie, un traseu neștiut în care s-o posed în timp ce uit de timp.

Ajungem în fața blocului ei, o clădire veche, de pe la începutul secolului trecut, în care a închiriat un *studio flat*. O-ntreb:

HAMLET: Și-acum?

OFELIA: *Acum... ne vom lua la revedere.*

HAMLET: Până când?

OFELIA: *Până... când îți voi da un semn.*

(HAMLET se întreabă: Adică? *OFELIA citește asta în privirea lui.)*

OFELIA: *Nu e suficient?*

HAMLET: Pentru mine, nu.

OFELIA: *Îți voi da un semn... așteaptă. Ai puțină răbdare.*

HAMLET: Răbdarea e visul vieții mele. Momentan, intangibil. Până când? Simt că vrei să-mi spui ceva.

OFELIA: *Ești grăbit. Și lacom.*

HAMLET: Lăcomia mă va ucide, sunt convins. E păcatul capital preferat. Poți să-mi spui ce sau cine te reține. Mi-ai spus că ești singură, că nu mai ai treabă cu fostul tău, actorul–

OFELIA: *Așa e. Sau așa credeam. Chiar nu îți pot răspunde-acum la întrebare. Trebuie să-mi clarific câteva lucruri.*

HAMLET: Să îți clarifici...

OFELIA: *Să iau o decizie.*

HAMLET: Nu e cea mai comodă poziție pentru mine, dar...

OFELIA: *Comodă? Adică?*

HAMLET: Adică... Eterna reîntoarcele al aceluiași... căcat. Un cerc din care parcă nu ies. Îmi vine greu să-ți explic în termeni–

OFELIA: *Am priceput, nu te mai chinui.*

HAMLET: Ești sigură?

OFELIA: *Da. Sunt sigură. Înțeleg ce spui, doar că uneori o faci atâta de...*

HAMLET: De...

OFELIA:*... cum să zic, ca o șaradă. Sau ca o parabolă.*

HAMLET: Ești prima persoană care-mi spune asta.

OFELIA: *Serios?*

HAMLET: Da. Nu știu cum ar trebui s-o iau, în orice caz, e miezul nopții și nu prea sunt în stare de–

OFELIA: *Să fi-e sau să nu fi-e ea. Asta-i întrebarea ta, Hamlet?*

(Pauză. HAMLET rămâne blocat.)

HAMLET: Poftim? Întrebarea cui?

OFELIA: *Hamlet, bre. Îmi amintești de el, deși nu știu foarte clar de ce. Adică îți pot explica, dar–*

HAMLET: Nu trebuie să-mi explici. Dacă mai aud o dată Hamlet, fac măcel! Nu sunt Hamlet!

OFELIA: *Firește că nu! Doamne, ești atât de copil! Iei totul atât de în serios!*

(HAMLET nu știe cum să reacționeze și își aprinde o țigară.)

OFELIA: *Relaxează-te! Nu mai fi atât de tensionat. Și ai răbdare...*

HAMLET: Să am răbdare, să fiu calm... da, sună bine... Care e *deadline*-ul?

(OFELIA râde din nou. HAMLET trage un fum și i-l suflă fără să vrea în față. Ea ignoră gestul. Orgoliul i-ar fi sugerat în mod normal să-i tragă una cu poșeta sau, ca o lady *ce se vrea, cu dosul mănușii. Dar n-are mănuși și nici poșetă. Are mâinile goale și cu una îl apucă ușor de mijloc, și îl sărută scurt pe gură.)*

OFELIA: *În câteva zile îți dau un semn. Așteaptă. Și nu te impacienta. (Pauză.) Mersi pentru această seară, mon cher.*

(HAMLET trage un fum și lasă țigara să cadă.)

HAMLET: Cu plăcere, mon... cherie?

OFELIA: *Pe curând.*

Și pleacă. Intră în bloc. Rămâne-n urma ei doar un iz de ploaie, de dor prefigurat și de parfum. O iau prin ploaie, fără să deschid umbrela, până la autobuzul de noapte, intru, urc la etaj, parcurg traseul cu ochii închiși, ajung acasă, simt cumva că timpul stă în loc, mă schimb *(dă jos pălăria și sacoul, schimbă cămașa),* deschid o sticlă de vin, iau cuiul pregătit din timp, torn un pahar, aprind cuiul, inspir, expir, iau o gură de vin, un alt fum, și tot așa, și aștept ca vinul și cuiul să-și facă efectul, în cele din urmă să iau somn și să dorm pentru cinci-șase-șapte zile. *(Pauză)* Una deja a trecut. *(Pauză)* E duminică.

III. DUMINICĂ

Vorbisem dimineața cu un prieten. Lucrează *full-time* în IT și, în restul timpului, își consolidează statutul de macho-man *online*. Agață doar pe net. Abordează câte zece tipe și are suficientă disponibilitate și energie ca să ajungă măcar cu una dintre ele-n pat. Uneori îi iese cu mai multe. Dar mereu e cu câte una. Cel puțin una, ăsta e standardul lui. Cred că mă consideră un labagiu sentimental care o dă în bară fiindcă îi pasă, supraevaluează sacul ăla de căcat cu țâțe denumit în atlasele de biologie – femeie – și nu se comportă ca un misogin deghizat în tip galant cu pula mereu sculată. Îmi ține mereu discursuri interminabile despre cum ar trebui să procedez, dar sfârșește mereu prin a spune și a descrie cu lux de amănunte cum îi iese lui și cât de bine fute. Și că, oricum, e o porcărie fiindcă toate femeile-s curve și, prin

definiție, entități subdezvoltate mental al căror rost principal e să simuleze procrearea cu anticoncepționale sau un pachet de prezervative. Văzând că nu o scoate la capăt cu mine, mi-a recomandat o cunoștință care e consilier pe probleme amoroase, sexuale, venerice, de orice fel. Nu îl știe personal, dar a fost asigurat că e competent și că ar deține miraculosul secret de a converti orice ratat cu degete lipicioase într-un futangiu clasa-ntâi. Inițial, am fost scandalizat de idee, dar am zis că merită să sacrific o seară de duminică, și așa liberă, în virtutea diversității. Să mai adaug o experiență la dosar. Fie. L-am sunat, a răspuns și am stabilit o ieșire la bere. *Free of charge*.

(Seară. Pub. HAMLET e la masă cu CONSILIERUL. În surdină, un jazz de prin anii ´50, preferabil Thelonious Monk sau Ahmad Jamal. Fiecare bea câte o bere neagră.)

HAMLET: Da... mă simt ciudat să vorbesc așa de... direct despre toate astea.

CONSILIERUL: *O, dar de ce? Sunt aici să te ascult. Mă pricep la asta, e meseria mea. Sunt plătit pentru asta.*

HAMLET: Da, ştiu, dar–

CONSILIERUL: *Nu acum, fireşte, acum sunt în afara programului, de-asta te-am şi chemat atât de târziu, dar e absolut în regulă. Îmi face plăcere să te-ascult.*

HAMLET: Probabil, însă nici n-am început. Vreau să spun că–

CONSILIERUL: *Nu trebuie să te justifici. E plăcerea mea. Pro bono. Respiră adânc. Fă-te comod. Debarasează-ți mintea de tot ce e inutil.*

HAMLET: Păi asta e cea mai mare problemă a mea. Cred că problemele mele sunt acele chestii inutile de care ar trebui să mă debarasez, dar nu prea–

CONSILIERUL: *Ți-a plăcut plăcinta? Mie mi s-a părut delicioasă.*

HAMLET: Da, da, a fost fantastică. Şi budinca la fel.

CONSILIERUL: *Perfect. Mă bucur. Iată un prim pas. Te-ai gândit la altceva, ai debarasat nişte inutilități.*

HAMLET: M-am gândit numai fiindcă m-aţi întrebat. Altfel, am în continuare mintea plină cu–

CONSILIERUL: *A fost un prim pas. Haide-acum. Lasă totul deoparte. Eşti doar tu şi cu mine. Şi cu acel ceva pe care vrei să mi-l spui, după care te vei simţi eliberat.*

HAMLET: Da. Nu ştiu exact de unde să-ncep... dar cred că sunteţi obişnuit şi cu genul ăsta de începuturi.

CONSILIERUL: *Te rog. Ţii minte ce ţi-am spus încă de la început? Fără dumneavoastră.*

HAMLET: Aşa, da. Corect. Tu. Unde rămăsesem?

CONSILIERUL: *Nu ştii cum să începi. Bravo, totuşi, ai început. Haide, spune-mi care e problema. Sau vrei să o lămurim împreună? Te ajută dacă-ţi pun eu întrebări?*

HAMLET: Da, ar fi o idee... de fapt, nu. Mă descurc. *(Pauză)* Am o problemă cu femeile. *(Pauză).* Nu cu toate, bineînţeles. Cu unele femei. Şi... dacă mă gândesc mai bine, poate că am mai multe probleme. Extrem de multe. Cred că problemele apar încă dinainte de a le cunoaşte – la femei mă refer – fiindcă există deja, iar femeile sunt doar catalizatorul acestora. Toată treaba constă în – mi se pare foarte umilitor să zic toate astea...

CONSILIERUL: *Nimeni nu apelează la un psiholog sau consilier de plăcere sau fericire. Simte-te perfect liber să vorbeşti aşa cum ai vorbi... cu tine însuţi. Consideră-mă doar o oglindă care îţi va oferi nişte confirmări sau răspunsuri. Nimic mai mult. Dacă argumentul ăsta nu ţi se pare suficient de convingător, aş putea să–*

HAMLET: Partea ciudată e că mereu am fost înconjurat de femei. Dintotdeauna le-am atras cumva, le-am coalizat în jurul meu. Am crezut mereu că am un fel de... har de a le asculta, de a le-nţelege, de a mă-nţelege cu ele... din orice punct de vedere. Vreau să zic, m-am simţit mereu mai în largul meu în preajma lor, am preferat să discut cu ele tot felul de chestii... nu în felul în care-aş fi făcut-o cu un bărbat, fireşte, dar eram tot eu, nu mă simţeam restricţionat sau cenzurat de ceva anume... n-aveam reţineri. Problema e că, oricât aş fi fost de direct sau de binevoitor, aproape toate femeile s-au comportat cu mine ca şi cu cel mai bun prieten, un frate, un tată, un unchi, *fuck knows*, m-au considerat inteligent, interesant, cult, fascinant, loial, talentat,

cum vrei să-i zici, dar toate, aproape toate au uitat că am şi o pulă! Asta-i marea mea problemă. Una dintre probleme, de fapt. După cum probabil ştii, beleaua, ca femeia, e gregară. Vine cu toată herghelia odată sau nici nu-şi mişcă curu'. E–

CONSILIERUL: *Pot să te-ntrerup o clipă?*

HAMLET: Sigur, docto- domnule consilier.

CONSILIERUL: *Măcar ai renunţat la pluralul de politeţe. Apreciez. Vreau să știu dacă ești acum cu cineva și ai probleme sau ai probleme fiindcă nu ești cu cineva.*

HAMLET: Varianta doi, răspuns corect.

CONSILIERUL: *Perfect. De fapt, nu e perfect, dar mă-nţelegi.*

HAMLET: În cazul ăsta, lasă-mă să continui, cred că e important.

CONSILIERUL: *Încă o clarificare. Acel cineva cu care vrei să fii, acea femeie–*

HAMLET: M-au linșat, pricepi? Mereu. De fiecare dată. Urât de tot, uneori în public, mi-au făcut cele mai împuţite şi jegoase faze, iar eu n-am vrut niciodată să rănesc, să fac rău, mă-nţelegi? Am fost mereu mai atent la celălalt, la ea, la ele, decât la mine. Și totul a fost interpretat greşit sau m-au crezut slab şi au abuzat de mine, mi-au tras-o la creier și la suflet de m-au epuizat. Și nu pricep de ce. Asta e, de ce. Spune-mi tu. Spune-mi părerea ta de expert, ai mai întâlnit aşa ceva? Pot intra în detalii, dar ne prinde dimineaţa, eu vreau să ştiu de ce, am părut victimă şi m-au futut pentru asta? Par o victimă, asta transmit? Par fraier? Fraier n-am fost niciodată. Bun, altruist? Asta cred că e problema, sacul de gunoi. Și fizicul! Încă un dezastru. Arăt sinistru. Sunt hidos, asta e. Spune, doctore, sincer, arăt ca un cur? Când te uiţi la mine, îţi vine să mă trimiţi la chirurgie plastică?

CONSILIERUL: *Încetează. Te rog, încetează. N-arăţi ca un cur. Cred că ai doar o problemă la–*

HAMLET: Cap, doctore? Pe-asta o tot coceai tu, nu? La cap, sunt derapat şi am nevoie de asistenţa ta. Sau a unuia mai specializat.

CONSILIERUL: *Răspunde-mi la întrebarea pe care nu m-ai lăsat s-o finalizez! Femeia pe care o doreşti acum... eşti îndrăgostit de ea?*

HAMLET: Doctore...

CONSILIERUL: *Ești în limbă, am înțeles. Ea... te place?*

HAMLET: Observ că n-ai spus mă iubeşte sau e îndrăgostită, dar, da, mă place.

CONSILIERUL: *Simţi că te controlează?*

HAMLET: Nu. Nu mă controlează. De fapt, cum adică să mă–

CONSILIERUL: *Dacă ar şti cum s-o formuleze, i-ai îndeplini pe loc orice dorinţă, nu? Ai renunţa la ultima fărâmă de mândrie.*

HAMLET: Vrei să mă întrebi, de fapt, dacă şterge cu mine pe jos.

CONSILIERUL: *N-aş folosi cuvintele astea.*

HAMLET: Nu, nu şterge.

CONSILIERUL: *Sincer, cred că asta vrei tu să crezi, dar de fiecare dată când deschizi gura să te impui ţi se frâng coardele vocale și te pleoștești ca un acordeon lăsat să cadă pe asfalt.* (Pauză.) *Poate că încă n-ai avut ocazia, dar spre asta tinzi, așa că fii atent. Nu lăsa să se întâmple și nu te mai lăsa umilit. Poate că ar trebui să petreci o noapte cu propriul ego și să ţi-l faci cea mai bună prietenă.* (Face cu ochiul într-un fel dubios.)

HAMLET: Da... poate.

CONSILIERUL: *Ai vrea să te răzbuni cumva, dar simţi că ceva te strânge de coaie și tot ce poţi să faci e să ţii mâinile în aer și să nu scâncești. Dar vrei s-o arzi. În pat sau în alte feluri.*

(Îl vede rumegând ideea şi se aşază pe scaunul de lângă el, cu ochii fixaţi în continuare pe expresia lui.)

CONSILIERUL: *Spune-mi, te simţi foarte singur, nu?*

HAMLET: Acum, da.

CONSILIERUL: *Genul ăla de gol pe care, parcă, nimic nu-l acoperă, nici... berea, nici...*

HAMLET: Corect, ai prins ideea.

CONSILIERUL: *Şi între tine şi dorinţa ta nu mai stă decât teama.*

HAMLET: Teama...

CONSILIERUL: *Vinovăţia. Ruşinea. Amintiri şi umilinţe trecute.*

HAMLET: Ai spus cumva vinovăţie?

CONSILIERUL: *Vinovăţia pe care o simţi când în sfârşit ceva bun ţi se întâmplă, de parcă n-ai merita de fapt asta şi nu ştii cum să reacţionezi.* (Pauză.) *Pesimismul... eşti pesimist din fire, nu, Hamlet?*

HAMLET: Ce?

CONSILIERUL: *Poftim?*

HAMLET: Cum mi-ai spus? (Pauză) Mi-ai spus cumva, numele ăla de personaj...

CONSILIERUL: *Hamlet.*

HAMLET: De ce? Vreau să ştiu de ce mi-ai spus aşa.

CONSILIERUL: *De ce? E ceva tabu?*

HAMLET: N-am chef de poante. Vorbesc serios.

CONSILIERUL: *Păi, bine atunci. Eşti o fiinţă contradictorie. Undeva în străfundurile tale are loc un măcel cumplit între sentimente şi raţiune, între instinct şi moralitate, mă rog, eternele dihotomii. Ştii la ce mă refer, nu? Şi exprimi toate astea involuntar prin tot ceea ce eşti. Îţi sunt ca o a doua pereche de haine. Şi îţi vin bine, recunosc. Ai o candoare cum rar am întâlnit. Şi originalitate.*

HAMLET: Dacă sunt Hamlet, totuşi am un... precedent.

CONSILIERUL: *Nu lua totul atât de personal. Iată, Hamlet e personajul meu preferat din Shakespeare.*

HAMLET: Nu şi al meu. De fapt, am început să prind boală pe el. Cum n-am prilejul să-i buşesc moaca de filosof, am să mă răzbun pe amicii lui şi pe toţi cei care mi-l evocă. Nasol de tot.

(Apucă berea tendenţios. CONSILIERUL dă înapoi.)

CONSILIERUL: *Dar eu sunt doar oglinda ta, ai uitat? Sau în final tot asupra ta ajungi să te răzbuni...*

HAMLET: Ce să zic, eşti o oglindă fidelă. Dar îmi plac oglinzile la fel de mult ca Hamlet. E ceva de dată recentă. Hai să terminăm berile şi să evităm potenţialele... cioburi.

CONSILIERUL: *O, dar te grăbeşti?*

HAMLET: E aproape miezul nopţii. Vreau să prind metroul. Stau departe.

CONSILIERUL: *Unde, mai exact?*

HAMLET: Am vreo oră şi un sfert de mers cu metroul, cu trenul şi pe jos. Suficient. Chiar sunt multe de vorbit şi prefer să continuăm altă dată. Trebuie s-o iau... eşalonat, nu duc totul dintr-un foc, sper că-nţelegi.

CONSILIERUL: *La cât ai ultimul metrou?*

HAMLET: În jumătate de oră, după estimările mele. Am putea cere nota.

Chelnerul ne pândea deja. Ne anunţă că suntem ultimii clienţi şi vor închide. Vestea mă face să vreau să-i las un bacşiş mai generos, dar n-am ocazia fiindcă domnul consilier insistă să facă cinste. Că el m-a invitat, că e târziu, că i-a făcut plăcere. Nu îl refuz. Ieşim în aerul umed şi răcoros şi facem câţiva paşi pe stradă. O voi lua la stânga, spre metrou, imediat.

(CONSILIERUL îl apucă uşor de cot şi îl priveşte-n ochi. HAMLET începe să clipească des în mod involuntar.)

CONSILIERUL: *Te culci târziu de obicei?*

HAMLET: Sunt un insomniac în curs de recuperare. Nu mă culc foarte târziu, dar oricum, după miezul nopţii.

CONSILIERUL: *Şi azi?*

HAMLET: Azi, nu ştiu. N-aş sta foarte mult.

(HAMLET îl privește și își dă seama de sensul întrebării. Mâna CONSILIERULUI se întinde, îi apucă uşor gulerul cămășii descheiate la ultimii trei nasturi și i-o lipeşte de piele.)

CONSILIERUL: *Vezi să nu te ia frigul.*

HAMLET: Nu-ţi face griji.

(HAMLET se dă mai în spate. CONSILIERUL zâmbeşte ironic și compătimitor în acelaşi timp.)

CONSILIERUL: *Auzi, tu ești vreodată calm?*

HAMLET: Da, de obicei sunt. Calm-energic. E un stil particular. Azi sunt obosit şi nu-s în apele mele. De ce? Dăunează inimii şi creierului?

(CONSILIERUL rânjește și recuperează distanţa dintre ei.)

CONSILIERUL: *Şi sexului.*

(CONSILIERUL întinde mâna din nou și îl mângâie uşor pe obraz. HAMLET e prea contrariat să reacţioneze. Chipul CONSILIERULUI se întristează subit.)

HAMLET: Am plecat. Mă voi culca devreme azi. Noapte bună.

(HAMLET întinde mâna. CONSILIERUL o privește, apoi o strânge, mai întâi uşor, apoi din ce în ce mai tare.)

CONSILIERUL: *Chiar nu mai rămâi?*

HAMLET: Nu. Ştii de ce.

CONSILIERUL: *Te rog.*

HAMLET: A fost fantastică plăcinta. Data viitoare e din partea mea.

(Își smulge mâna dintr-a CONSILIERULUI și pleacă. CONSILIERUL rămâne-n urmă cu privirea după HAMLET, părând înfrânt și trist. Începe brusc să strige.)

CONSILIERUL: *Să-ţi cauţi Ofelia la bordel! Auzi? La bordel! La curve! Acolo trebuie să mergi! Cât de urgent!*

HAMLET (se întoarce spre CONSILIER): Ai vreo sugestie?

CONSILIERUL: *Vrei contacte? Îţi trimit un sms cu un număr şi un nume. Suni şi stabileşti. Baftă. Ai nevoie.*

HAMLET: Tu vorbeşti serios?

CONSILIERUL: No bullshit. *Hai, fuguţa. Nu lăsa metroul să te-aștepte.*

HAMLET: Mersi. Somn uşor, Polonius.

Ajung la metrou, merg cinci staţii pe linia Piccadilly, alte șapte pe Central, patru staţii de tren, zece minute de mers pe jos. Deschid uşa, las haina jos. Mă privesc în oglindă. Am impresia că urma mâini consilierului încă se vede pe obrazul meu. Mă spăl pe faţă şi mă şterg. Sticla e pregătită, cuiul alături, desfac sticla, umplu un pahar, iau o gură de vin şi bricheta de pe noptieră. Telefonul semnalează un sms nou. Consilierul. Un număr de telefon și un nume: Teo. Și un scurt mesaj: *Sun-o mâine*. Azi e deja mâine. Aprind cuiul. Recitesc mesajul. Teo. Beau vin şi trag din cui până mi se-nchid ochii.

IV. LUNI

Uitasem să-l întreb pe consilier câţi ani are tipa, dar, după ce-am sunat, vocea care mi-a răspuns la al doilea apel m-a convins că nu putea avea mai

mult de 30. Tot vocea mi-a mai spus că era liberă în seara aia. În noaptea aia. Să ne vedem la 9, la Motel Central. Camera 16, să bat la uşă, îmi va deschide. Mi-a plăcut cum suna vocea aia. Repulsia iniţială a fost înlocuită de o curiozitate vie şi caldă. Ceea ce m-a mirat şi mai tare. Am verificat adresa motelului şi am văzut că nu era central deloc. Părea o hazna sordidă în care oamenii iau un pumn de pastile cu un pahar de whisky, se pun în pat şi mor. Dacă telefonul ar fi sunat şi cineva mi-ar fi propus cea mai măruntă chestie, aş fi renunţat la întâlnirea cu Teo. Dar nimeni n-a sunat. N-a scris nici un sms. Un mail. Un offline. Un beep.

Am petrecut cea mai mare parte a zilei citind *Tunelul* de Sábato, ascultând Charles Mingus – *The Black Saint and The Sinner Lady*, şi urmărind ploaia de la fereastră. Spre seară, ploaia a stat. M-am îmbrăcat şi am plecat spre Motel Central.

Am ajuns la 9.10. Intuiţia mi-a fost confirmată. Un loc dosnic, pe două nivele, pe o stradă anonimă. La recepţie stă o tanti din epoca victoriană. O întreb direcţia spre camera 16 şi îmi spune că e prima la etaj, pe stânga. Bat la uşă de patru ori şi simt nevoia să anunţ cu voce tare *Eu sunt!* Uşa se deschide imediat şi apare Teo.

(E puţin mai scundă ca HAMLET, brunetă, lascivă, dar nu vulgară, privire intensă, rochie neagră cu o curea albastră, cu fundă la spate, mărgele, un inel de argint. Nu poartă cercei, n-are nici un tatuaj vizibil şi e desculţă. În mâna stângă ţine o ţigară aprinsă, mâna dreaptă o întinde spre HAMLET.)

TEO: *Teo.*

HAMLET: Încântat. Chiar te cheamă Teo?

TEO: *Eşti previzibil încă de la început. Eram convinsă c-o să mă-ntrebi.*

HAMLET: Numele ăsta are o semnificaţie personală pentru mine. Şi nu mă jenez să fiu previzibil.

TEO: *Da, mă cheamă Teo. Şi Valentina, dar nu îmi place, nu mă reprezintă deloc. Prefer Teo.*

HAMLET: Pentru mine e perfect.

TEO: *Fă-te comod. Te deranjează ţigara?*

HAMLET: Din păcate, nu.

(HAMLET intră și își dă jos haina. Încăperea nu arată, de fapt, rău și e spaţioasă. Două scaune sunt aşezate alături de noptieră. Pe noptieră e o scrumieră de metal şi o frapieră cu două sticle de vin.)

TEO: *Nu ştiam de care preferi, aşa că am luat şi alb, şi roşu.*

HAMLET: Minunat. O să beau... roşu.

TEO: *Speram să bei alb.*

(HAMLET zâmbește. Începe să se simtă bine. Își aprinde o ţigară. TEO pune în scrumieră ţigara mânjită cu ruj stacojiu şi desface sticla de vin roşu. Toarnă în două pahare. Îi întinde unul. Ciocnesc. TEO închină un toast.)

HAMLET: Pentru cei cărora le place vinul alb.

TEO: *Încerci deja să mi te bagi pe sub piele.*

(HAMLET zâmbește din nou şi nu răspunde.)

HAMLET: Îmi place camera. E mult mai... rezonabilă decât mă aşteptam.

TEO: *Toate sunt rezonabile. Doar că asta era mai mare decât celelalte camere duble. Nu mai era, oricum, liberă decât cea de deasupra.*

HAMLET: Cum de ai preferat-o pe asta? Aici vii de obicei?

TEO: *Nu. De obicei mergem la mine. Azi am vrut să fiu în alt loc. Am mai fost o singură dată aici și am stat tot în camera asta. Cum e vinul?*

HAMLET: Destul de bun pentru un vin roșu.

(TEO zâmbește ușor complice.)

HAMLET: Și zici că ești liberă toată seara?

TEO: *Până dimineață la 7.*

HAMLET: OK. Nu vreau să fiu lipsit de tact, dar aș prefera să știu de la început cât mă va costa toată noaptea asta.

TEO: *Dacă totul decurge bine, jumătate din tariful camerei. Poate nici asta. Nu te agita, ai răbdare să vedem... relaxează-te, mai ia o gură de vin, debarasează-ți mintea.*

HAMLET: Cât de ciudat, am impresia că unele lucruri se repetă aidoma.

TEO: *Lucruri... adică genul ăsta de întâlniri?*

HAMLET: Nu... ci unele imagini, unele replici, cuvinte, mesaje. În fine, nu contează.

TEO: *Hai, continuă. Mă faci curioasă. Gândești așa de mult întotdeauna?*

HAMLET: Când beau un vin bun sau mă inspiră ceva. Glumesc. Nu. Nu sunt așa cum crezi.

TEO: *Cred că te cunosc mai bine decât ai impresia.*

HAMLET: Ai o noapte la dispoziție să mă convingi. Dar poate că ar fi mai bine să nu mă cunoști, să nu te cunosc, să fim împreună până dimineață și atât.

TEO: *Și mai cred că te cam deranjează faptul că mă culc cu alți bărbați. Cu mulți bărbați.*

HAMLET: Ba nu. Acum nu mă deranjează. Pentru noaptea asta e OK. Nu sunt aici să te judec. Am venit pentru altceva.

TEO: *Așa spui...*

(Zâmbește cumva radios, râde scurt, se întinde și îl sărută pe jumătate de gură. Lasă paharul pe noptieră.)

TEO: *Vrei să tulburăm puțin ora de liniște? Aș vrea să dansez... cu tine.*

HAMLET: Doar așa? Fără muzică?

TEO: *Avem muzică.*

(Indică un sistem stereo portabil, cu DVD și radio, pe un raft din stânga, pe care HAMLET nu îl remarcase.)

TEO: *Am avut grijă și de asta.*

HAMLET: Sunt surprins. Plăcut surprins.

TEO: *Știu că în mod normal domnii fac asta, dar voi prelua eu acum inițiativa.*

(Se ridică, face o semi-reverență și îi întinde brațul drept. HAMLET îi întinde mâna, TEO îl trage ușor spre mijlocul camerei și pornește sistemul audio. Beast of Burden *a lui Donald Byrd. Încep să danseze lent, fără să gândească pașii, fără să-și spună ceva.)*

Îmi simt parcă pulsul bătând în încheietura mâinii stângi, lipită de spatele ei gol. Priviți de sus, părem un cuplu amețit care se agață unul de celălalt în muzică, descriind arcuri inegale în cameră, atingând ușor, din întâmplare, câte un picior de pat, un sertar, o margine de covor. Iar eu mă simt ciudat să fiu pentru prima oară în prezența unei curve, una care nu mi-a cerut bani, care a venit îmbrăcată mișto, care e curată și miroase bine, se mișcă bine, alege vinuri bune, are stil, arată bine și, de fapt, îmi place. O curvă care parcă nu e curvă. Și pe care, totuși, îmi vine s-o cunosc, sau cel puțin s-o ascult, și poate să o mai văd după ce zorii mă vor scoate din motel și voi reveni la viața mea fără femei și fără curve de nici un fel. Și totuși ea navighează zilnic de la un mascul la altul, poate același pat, dar alt spectacol de penetrări și spermă, și nu pricep de ce, și totul mi se pare nu doar ciudat, ci și ironic. O ironie cu zimți. Teo își plimbă mâinile pe ceafa mea și îmi vorbește destul de tare și răspicat,

dar în ureche, de parcă pereții ar avea urechi sau am fi urmăriți de spectatori invizibili.

TEO: *Vezi tu... mă întâlnesc așa, în fiecare seară, cu rare excepții, cu câte un bărbat. Uneori cu doi sau... în orice caz, rar de tot. De regulă e unul pe seară. Unul diferit. Nici unul la fel. Sunt mereu de vârste diferite, de zodii diferite, aspect fizic diferit, naționalități și rase diferite... am încercat și cu vreo doi transsexuali. Cu femei, nu, femeile nu m-au interesat niciodată. Sunt hetero 100%. N-am avut nici măcar acele experiențe nevinovate ale fetelor care își pipăie și sărută cea mai bună prietenă măcar o dată, la un moment dat. Nu asta m-a interesat. Vezi tu... fac asta de câțiva ani buni. Aproape seară de seară... câți bărbați mi-au trecut prin pat... sute și sute... dacă stau acum să mă gândesc, mi se pare un șir ireal început într-o altă viață sau de către altcineva... Și nu m-am putut opri. Am vrut mereu ca ultimul pe care l-am avut să fie chiar ultimul. Să fie el cel ales și să mă aleagă la rândul său. Asta am căutat... să mă pot opri...*

HAMLET: Și de ce nu te-ai oprit? Ce te-a oprit să te oprești?

TEO: *E ciudat...*

HAMLET: Ceea ce nu putem înțelege e mereu ciudat. Și ceea ce nu vrem să acceptăm, la fel. Continuă.

TEO: *Nu m-am revăzut niciodată de două ori cu același. Trebuia să se întâmple din prima. Am alocat timp. O seară lungă fiecăruia. O seară care decidea totul.*

HAMLET: Ai văzut cumva *Nymphomaniac*?

TEO: *Poftim?*

HAMLET: Ai văzut filmul lui Lars von Trier, *Nymphomaniac*? Sunt două, de fapt.

TEO: *Știu care... am citit despre ele și n-am vrut să le văd. Problema femeii ăleia nu era și problema mea. Ea făcea sex fiindcă îi plăcea la nebunie. Ăsta era sensul vieții ei. Ea devenise propria ei pizdă și se comporta ca atare.*

(HAMLET începe să râdă cu nasul înfundat în umărul lui TEO. Dar ea nu râde. Tace o clipă, apoi continuă.)

TEO: *Vezi tu... primul prieten pe care l-am avut, la 20 de ani, m-a luat dur prima oară. Așteptase patru luni pentru asta, dar... a fost brutal, dacă-nțelegi. Nu pricep de ce. Nu aș fi ghicit asta niciodată fiindcă el nu era deloc brutal în mod obișnuit. Și nu știu cum ar fi fost pe urmă, fiindcă n-am mai făcut-o cu el niciodată. L-am părăsit. Și n-am mai avut nici o relație stabilă. Fiindcă... am căutat mereu pe altul care să fie cel potrivit. Și nici unul nu a fost. M-am culcat cu, probabil, mii de bărbați, fără pretenții financiare, fără alte condiții decât de a se purta bine cu mine și... n-am avut orgasm nici măcar o dată. Am făcut sex de mii de ori și niciodată n-am reușit să aflu, de fapt, ce înseamnă asta cu adevărat... la final. Pricepi tu? Și cu fiecare partidă nouă, disperarea mea crește. Și cred că n-are leac. E ca și când ai avea o mahmureală cumplită după ce-ai băut enorm, dar fără să te fi simțit beat, fără să te fi simțit o clipă mai... împlinit. Doar procesul în sine... apoi procesele de conștiință și durerea de cap și greața și ziua pe care nu vrei s-o începi. Cam asta e povestea lui Teo, cea pe care-o ții acum în brațe... cu care dansezi... nu e ciudat cum atâția ani pot fi rezumați în câteva propoziții și niște lacrimi? Povestea lui Teo. Valentina e cea care nu are bărbați, ci un job și o viață normală, o existență cât se poate de respectabilă.*

(Pe când încearcă să formuleze un răspuns, se aud o serie de gemete puternice. Două voci. Apoi una, feminină, tânără, acută. TEO privește tavanul.)

TEO: *Se pare că, până la urmă, s-a ocupat și camera de deasupra.*

(HAMLET privește involuntar patul, apoi pe TEO care îi strânge mâna. De sus răzbate un nou Aaaah!.*)*

TEO: *Și, mai vezi tu... toți cei pe care i-am avut, au știut cumva... au știut de la început... poate că de-asta m-au tratat ca pe o curvă sau ca pe o nimfomană și nu au înțeles nimic, nu și-au deschis sufletul, ci doar prohabul. Deveniseră și ei doar ce aveau în chiloți. Și erau mulțumiți. Și plecau. Voiau să mai revină, dar nu mai aveau la ce. Eu îi ștersesem deja definitiv din listă.*

(Pauză. Aud un pat scârțâind deasupra.)

HAMLET: Crezi că eu sunt la fel ca ceilalți?

TEO: *Nu. Tocmai asta e, că nu ești. Ești diferit. Complet diferit. Tu mă privești. Tu mă asculți. Tu mă simți. Tu mă* vezi*. Tu mă înțelegi. Ești primul. Primul din toată viața mea care o face cu adevărat. Au fost mulți care mimau, voiau să fie interesați, voiau să le pese. Dar când își aminteau ce urma să se întâmple, uitau complet. Sau se blocau. Și doar mă posedau. Mă plăceau fiindcă-i făceam să se simtă bine și satisfăcuți și bărbați. Tu, însă... nu cauți asta. Tu ai cunoscut-o pe Valentina înainte să-ți spună numele.*

HAMLET: Cred, totuși, că semăn destul de mult cu ei, deși nu dau impresia sau nu îți dai tu seama.

TEO: *Aveam nevoie de un prieten. De un prieten de sex opus care să-mi fie alături. Poate că asta era cheia. Să redescopăr încrederea într-un bărbat, altfel. Poate c-a meritat să aștept atât.*

HAMLET: Mă bucur. Sincer, mă bucur. De data asta va fi bine. De data asta nu vei regreta. Doar ai încredere. O luăm încet...

TEO: *Nu, nu, tocmai asta e. De data asta va fi altceva. Cu totul altceva.*

HAMLET: Adică?

TEO: Tu *ești altceva. Tu îmi vei fi alături și mă vei completa în seara asta, prima fără sex după... după... nici nu mai știu...*

HAMLET: Nu pricep la ce te referi. Cum adică–

TEO: *Tocmai asta e, tu nu ești la fel ca ceilalți bărbați cu care m-am văzut. Ești... într-o altă categorie. Și tocmai de-asta nu te văd ca pe un partener sexual. N-aș putea să mă culc cu tine. Tu ești mai mult de-atât, ești...*

(HAMLET își ia mâinile de pe TEO, destul de brutal, și își aprinde o țigară. Ia paharul de vin și îl golește dintr-o suflare. TEO îl privește consternată.)

TEO: *Am spus ceva deplasat?*

(HAMLET desface sticla de vin alb și bea direct din ea. TEO e aproape alarmată.)

TEO: *Pe bune... s-a întâmplat ceva?*

(HAMLET își umple un pahar. Golește jumătate din două înghițituri. Trage un sfert din țigară dintr-un fum.)

TEO: *Spune ceva. De ce te simți rănit?*

HAMLET: Teo... mă rog, Valentina... singura problemă e că noi doi căutăm lucruri complet opuse.

TEO: *Poftim?*

HAMLET: E un căcat, nu vezi? Toată chestia asta e un mare, un monumental și împuțit căcat! Ești... ești... totul e... nu contează, chiar nu contează. Ești sigură?

TEO: *Sigură de ce?*

HAMLET: De... tot ce mi-ai spus înainte. Legat de mine și de tine. Și de noaptea asta.

TEO: *Da... sunt sigură. Vezi tu, mă simt perfect în preajma ta și fără să mă culc cu tine... sau să vreau s-o fac...*

HAMLET: Nu pricep... nu pricep deloc... adică... atunci când am venit aici, ai vrut s-o facem, iar după ce-am schimbat niște replici banale și am dansat un dans cretin, care nici n-a fost dans, lălăiala aia pe doi craci, ți-a trecut vraja și ai redescoperit valoarea prieteniei. Și ți-a pierit cheful de futut.

TEO: *Te văd ostil și nu pricep de ce. Ce ți-am făcut, te-am tratat ce pe-un–*

HAMLET: Nu mi-ai răspuns la întrebare. Ai vrut sau nu? Înainte de...

TEO: *Nu eram convinsă. Adică, de când te-am văzut am simțit că tu vei fi altceva. Deși, fizic, n-aveam nici un motiv să nu te doresc. Arăți foarte bine și ești–*

HAMLET: Sunt, cum? Prea empatic? Prea altruist? Prea om și prea puțin bărbat?

TEO: *Nu, nu, adică ești altruist și toate cele, dar... nu știu, pur și simplu ești altceva, ce îmi doream... ceva ce îmi doream atât de mult încât am și uitat de fapt că aș putea să mai obțin...*

(Pauză. Alt blues. HAMLET stinge țigara în scrumieră. Golește paharul. Apucă haina. TEO se alarmează.)

TEO: *Ce faci?*

HAMLET: Plec.

TEO: *Nu sunt magazine în zonă. Mai vrei țigări? Am eu un pachet–*

HAMLET: Nu plec la magazin. Plec acasă. Noapte bună.

(HAMLET scoate portofelul, numărul echivalentul jumătății de tarif pentru o noapte. Întinde banii.)

TEO: *N-am nevoie de bani. Nu pleca. Te rog.*

HAMLET: Chiar nu mai pot sta. Nu astfel.

(TEO se bagă în fața lui HAMLET, îl îmbrățișează, apoi îl zgârie pe spate și pe ceafă.)

TEO: *Te rog eu mult, nu pleca. Vei înțelege.*

HAMLET: Nu. Tu ar trebui să înțelegi. Sau ar fi trebuit. Eu sunt bun să îi înțeleg pe alții, dar se pare că altora li se rupe dacă mă-nțeleg pe mine. Sau nu-și dau seama... Salut.

TEO: *Stai, te rog, Hamlet!*

HAMLET: Cum mi-ai zis?

TEO: *Nu mi-ai spus cum te cheamă, așa că m-am gândit la... Hamlet... Ai față de intelectual... de de de... artist și... m-am gândit că știi piesa... ai citit-o sau ai văzut-o... și... cred că ai ceva comun cu personajul–*

HAMLET: N-am nimic în comun cu muistu' ăla!

(O dă pe TEO la o parte și se îndreaptă spre ușă. O deschide. Un arc al patului de la etaj trozneşte puternic, cu ecou.)

TEO: *N-am vrut să iasă așa... să fiu a naibii dacă am vrut să iasă așa...*

HAMLET: Știu... nici eu n-am vrut. Și mă simt deja al naibii. Păstrează astea. N-are rost să le mai țin la mine, ar ajunge-n primul coș de gunoi.

(Se îndreaptă spre TEO, scoate dintr-un buzunar trei prezervative și i le pune în mână. TEO le privește perplexă.)

HAMLET: Presimt că îți vor fi mai de folos decât mie. Fără mișto. Noapte bună.

Mă-ntorc și plec. Ajung acasă după un traseu în care am privit în gol. Mă așez pe pat, desfac sticla mea de vin alb, demidulce, iau cuiul, bricheta, beau din vin, aprind cuiul, trag, simt camera umplându-se de aroma aia familară, dulceag-pătrunzătoare, și creierul meu de *flash*-uri albe și imagini dezintegrate. Și probabil că-mi curg câteva lacrimi, poate-or fi din cauza fumului intrat în ochi fără să vreau, poate-or fi dintr-o reacție nervoasă involuntară, poate doar privesc încețoșat și nu știu exact ce zi e și ce oră e, simt doar că podeaua devine instabilă, imaterială și singura certitudine pe care o am e că simt toate astea. Și toate astea par a fi scrise de un distrus cu creierii prăjiți și întâmplate unui personaj futut dintr-o poveste pe care n-aș vrea s-o fi cunoscut vreodată.

V. MARȚI

Când mă trezesc, primul impuls e de a înlocui cafeaua cu o votcă. Stau întins pe spate, pe pat, și păstrez încă în spatele ochilor închiși visul ăla greţos. Îl pot derula, secundă cu secundă, de la prima secvență, până la ultima imagine. Genul ăla de vis pe care nu dorești să-l ai nu fiindcă e nasol, ci fiindcă știi că nu e doar un vis. E ceva premonitoriu sau ceva ce tocmai s-a-ntâmplat.

Mi-am făcut o cafea și am aprins o ţigară. Am pus muzică. Mi-am lăsat gândurile să se așeze. Degeaba. Erau ca un raft gata să se prăbușească. Am apucat telefonul și am sunat-o. Am ascultat ţârâitul. Apoi căsuța vocală. Am sunat din nou. Iar ţârâitul. Apoi vocea ei. I-am spus că vreau să ne vedem neapărat, cât de curând. Să vorbim. Să clarificăm ceva. M-a întrebat cât de urgent voiam să ne vedem și mi-a venit iar să beau o votcă sau să i-o dau în cap. I-am spus că *azi*. Vreau să ne vedem *azi* fiindcă vreau să vorbesc ceva important cu tine. Și te-am visat. A râs și m-a întrebat ce poate fi atât de important. Vedeam deja o sticlă întreagă de votcă și impactul cu fruntea ei netedă. I-am spus că va afla. Am întrebat-o ora și locul. M-a întrebat dacă nu putem clarifica prin telefon și i-am spus că nu. Voiam o oră și un loc. A zis că nu prea poate. I-am cerut o oră și un loc. A zis că poate pe la 10. I-am spus să fie 10 și să aleagă locul. L-a ales. I-am zis că ne vedem atunci și am închis. Am vrut apoi să-mi mai fac o cafea, dar m-am răzgândit. Mi-am făcut un cui pe care l-am fumat ascultând *A Love Supreme* a lui Coltrane. Și am stat... și am stat...

Seara, am plecat spre locul stabilit. Ne-am instalat într-un local și i-am studiat expresia. Privirea aia încărcată de semnificaţie, dar una care-mi scăpa, una care lăsa să se-nţeleagă că ceva s-a-ntâmplat, ceva care mă excludea și mă conţinea-n același timp. Un loz pe care-l cumpărasem și altcineva ieșise câștigător.

HAMLET: Am vrut să te văd neapărat, dar cred că am fost destul de clar în exprimare.

OFELIA: *Da, ai fost. Ţi s-a făcut dor de mine? Așa curând?*

HAMLET: Hai, lasă miștourile. Ţi-am spus că vreau să vorbesc ceva cu tine.

OFELIA: *Bine, în regulă, nu te agita. Se vede pe tine că vrei să-mi spui ceva.*

HAMLET: Aha. Mă bucur, nu mă știam așa de expresiv.

OFELIA: *Acum tu faci mișto.*

HAMLET: Mă văd silit.

OFELIA: *Mi-a plăcut faza aia cu visatul.*

HAMLET: Poftim?

OFELIA: *Ai spus că m-ai visat. Mi-a plăcut ideea.*

HAMLET: Nu pricep la ce te referi. Ce să-ți placă la idee? Te-am visat și gata. N-a fost decizia mea. Nici nu știi încă despre ce e vorba.

OFELIA: *Tu chiar m-ai visat?*

HAMLET: Tu chiar îți bați joc de mine? Păi, eu ce ți-am spus? Am spus că da, nu?

OFELIA: *Păi, ai spus că da, dar...*

HAMLET: Dar, ce?

OFELIA: *Dar... mi s-a părut că ai spus-o ca să fii interesant. Ca să mă faci interesată.*

HAMLET: Cred că ar trebui să te maturizezi. O să fiu succint: am visat – că – m-am întâlnit cu tine într-un loc – un loc public, ca o sală de concerte – și erai distantă – și venisei de altundeva – și știam că ceva s-a întâmplat între timp – și te-am întrebat ce – și tu mi-ai spus că ai fost cu el, pe care-l știu, că e din breasla mea – și m-am întrebat: ce e, jurnalist cultural, scriitor, dramaturg, regizor sau actor – și știam deja că e actor – și mi-ai spus că ai fost cu el înainte să ne vedem –

OFELIA: *Doamne, ești nebun! Nu cred!*

HAMLET: Și știam că nu minți la fel cum știam în vis că nu e doar un vis, ci o realitate pe care am presimțit-o sau am simțit-o în timp ce se producea, dacă mă-nțelegi–

OFELIA: *Doamne, mă sperii!*

HAMLET: Eram speriat, stai liniștită, dar nu surprins, ți-am spus că am... abilitățile astea de *psychic*, empatizez puternic cu unii oameni și îi simt, îmi dau seama când îmi răspund la telefon și mă salută dacă au o infecție urinară, îmi dau seama dacă mă mint, dacă îmi spun adevărul, dacă ceea ce vor să spună e altceva decât spun, îmi dau seama fără să vorbesc cu ei dacă ceva s-a-ntâmplat și ei știu că n-are rost să mă vrăjească, să mă abureasca, să-mi livreze căcat.

OFELIA: *Pe bune că nu știu cum să reacționez... ești ciudat!*

HAMLET: Haha, și tu ești teribil de amuzantă, dragă, dar ascult-aici... mi-ai spus că ai fost cu el, cel din breasla mea, și ai lăsat sânge pe jos.

OFELIA: *Ești ne-buun!*

HAMLET: Sânge... erai cumva virgină? N-am discutat niciodată asta, dar impresia mea a fost că încă n-avusesei parte de o noapte cu un bărbat. Așa e?

OFELIA: *Da... chiar nu pot să cred că îmi spui toate astea, că ai visat toate astea... dar nu te pot contrazice... chiar n-ai fi putut ști altfel... ești... mă sperii, pe bune, chiar ești... adică știi ce s-a–*

HAMLET: Adică? Aștept versiunea ta.

OFELIA: *Da. Am fost cu fostul meu prieten, actorul, aseară. Mă chemase din senin la o plimbare și nu l-am refuzat. De fapt, am acceptat fără să mă gândesc și nu-mi dau seama de ce.*

HAMLET: Chiar nu-ți dai seama sau spui asta fiindcă e de efect?

OFELIA: *N-o zic aiurea. Pur și simplu am acceptat. Am vrut să îmi clarific relația cu el. Să ne plimbăm, să vorbim, să luăm o decizie. Să iau o decizie, mai exact. Nu mă gândeam că vom ajunge să o facem. Din nou.*

HAMLET: Din nou. Deci–

OFELIA: *Da. Prima oară a fost cu el. Și a fost de căcat.*

HAMLET: De căcat...

OFELIA: *Da, de căcat. Și a doua oară... ultima oară, a fost la fel.*

HAMLET: Aha... și a doua oară. Totuși, ai făcut-o, după o primă experiență de căcat. După ce nu ți-a fost clar dacă ești sau nu cu el, dacă vrei să fii sau nu cu mine...

OFELIA: *Da. S-a întâmplat. Pur și simplu s-a întâmplat. Și n-a-nsemnat nimic.*

HAMLET: Nimic... chiar așa? De ce?

OFELIA: *Pentru că nu mă gândeam la asta în timp ce o făceam. Pentru că nu îmi plăcea de el. Pentru că nu mă simțeam pregătită. Pentru că a fost exact într-un moment nepotrivit, când cineva îmi spusese sfâșietor că mă iubește. Pentru că și eu îl iubeam. Pentru că am fost o precipitată. Nu ar fi trebuit să se întâmple, dar s-a întâmplat. Și nu pot da timpul înapoi. Va trebui să accepți asta.*

HAMLET: Aha... Să înghit. Să accept. Am înțeles. Cine e norocosul?

OFELIA: *Adică?*

HAMLET: Cel care ți-a declarat dragoste veșnică și pe care îl iubești. Nu mi-ai spus de el.

OFELIA: *Știu, nu ți-am spus de el. Nu îl cunoști. Nu locuiește aici, dar va veni.*

HAMLET: OK. E bine. Ți-ai mai tras-o cu fostul și îl aștepți și pe următorul. Te-ai asigurat. I-a plăcut la tine? Eu n-am avut onoarea până acum.

OFELIA: *La mine? Cred că vorbești aiurea.*

HAMLET: Nu l-ai invitat la tine? Sau l-ai lăsat să te cheme în patul lui de două persoane.

OFELIA: *Vorbești tâmpenii. Am fost la un motel. Știu, sună dubios, dar eram în zonă și mi-a spus că luăm camera, să bem o sticlă de vin și putem pleca imediat dacă nu îmi place.*

HAMLET: Imediat. După o oră sau două sau o noapte.

OFELIA: *Exact. Chiar așa a și fost. Dar pentru o noapte. Am băut câte un pahar, am făcut sex, am mai băut un pahar, fără să ne spunem nimic, apoi am dormit toată noaptea. Dimineața mi-am luat rămas bun și am plecat. El, în lumea lui, eu, într-a mea. Și iată-mă acum vorbind cu tine.*

HAMLET: Ce chestie... chiar așa... vorbești cu mine după ce amândoi am petrecut ultima noapte într-un– *(Pauză semnificativă)* Unde ai fost aseară? Într-un motel, ai spus?

OFELIA: *Da. Adică locul ăla care nu e chiar hotel, dar poți închiria o cameră.*

HAMLET: Cum se numea?

OFELIA: *Motel...*

HAMLET: Motel... și mai cum?

OFELIA: *Motel... Central! Era de fapt un motel ieftin, aproape o–*

HAMLET: Camera de la etajul doi?

OFELIA: *Poftim?*

HAMLET: Ai fost... ați fost la etajul doi?

OFELIA: *Da. Chiar la etajul doi. Am fost... tu de unde știi?*

HAMLET: Nu contează.

OFELIA: *Tu chiar mă îngrozești. De unde știi?*

HAMLET: A fost liniște sub voi?

OFELIA: *Poftim?*

HAMLET: În timp ce v-o trăgeați... v-a deranjat ceva muzică, dans, pahare ciocnite? Nu? Minunat. Motel Central... o bombă de căcat, nu?

OFELIA: *Chiar nu știu ce să–*

HAMLET: Știi ceva? Tocmai am avut o revelație: cred că locul tău e într-un bordel. Cu ștaif, nu orice coteț sau motel mai mult sau mai puțin central. Ți-ar oferi perspective profesionale pe seama calificării și înzestrării tale. Dar e doar o sugestie, poți să o ignori. Eu voi pleca acum. A, și cred că poți achita tu berea mea. În sănătatea ta. Îți mulțumesc pentru răspunsuri. Să ai o seară faină.

(HAMLET își ia haina, se întoarce și pleacă. OFELIA strigă după el de mai multe ori.)

VI. MIERCURI-JOI (ASTĂZI)

Am parcurs drumul interminabil până acasă, am desfăcut sticla de vin, am aprins cuiul, am băut și am fumat până m-am făcut lemn, dar n-am reușit să adorm. Apoi m-a apucat o groază cumplită la gândul că voi adormi și voi avea un coșmar din care nu mă voi trezi. Sau mă voi trezi complet țicnit și voi fi *sectioned*, vârât în cămașă de forță și azvârlit într-un ospiciu împreună cu alți Hamleți și Regi ai Spaniei. Și atunci m-am simțit și mai treaz. Treaz, dar nu lucid. Luciditatea sărise pe fereastră și plutea undeva pe cer, ca zeppelinul ăla din *Scarface*, dar nu scria *The world is yours*, ci lumina fosforescent un *To be or not to be* mai mare decât complexul Westminster. Așa că mi-am făcut o cafea, am închis telefonul și am așteptat dimineața cu ochii-n gol. M-am dus apoi la magazin, mi-am luat tutun și cinci energizante. Am băut unul în drum spre casă, apoi m-am uitat vreo zece ore încontinuu la filme. Seara, am ieșit în Hyde Park, m-am plimbat fără noimă pe alei, bând cafea Costa, fumând și ascultând la căști muzică pe care nu o auzeam. Am intrat într-un cinema de noapte și am văzut *Woolf of Wall Street*. Am venit acasă, mi-am făcut o cafea și am recitit *Hamlet*. Dimineața, am închiriat o bicicletă și am bătut străzile și parcurile ca un maniac. Simțeam cum cedez fizic pe la prânz, când m-am întâlnit întâmplător cu un amic de la care mi-am luat juma' de gram din cel mai eficient remediu împotriva somnului și a epuizării: cocaina. Asta era joi, la prânz. Adică azi. Am făcut din jumătatea de coca trei liniuțe pe care le-am tras pe rând, la intervale de o oră. Între timp, m-am fâțâit prin cameră și am ascultat Jamiroquai, Gramatik, Massive Attack și Parliament-Funkadelic. Pe urmă, efectul a trecut și a rămas doar o stare de agitație, pulsul ridicat și un început de paranoia în curs de galopare. Și senzația aia stranie, de visat cu ochii deschiși, pe care ți-o dau în mod normal opiaceele.

Între timp, s-a făcut seară. Mi-am desfăcut o sticlă de vin și mi-am rulat un cui. L-am aprins și-am început să derulez cu voce tare tot ce s-a-ntâmplat în ultimele șapte zile. Stau aici, tot în camera asta sinistră, după 60 de ore. N-am dormit deloc, n-am ațipit nici măcar un minut, simt cum devin incoerent, vorbesc singur și sunt înconjurat de fantome care tac.

(Se ridică, lasă deoparte paharul și jointul și se mișcă foarte lent spre oglindă. Apucă rama ușor, cu ambele mâni, apoi își plimbă o mână pe suprafața presupusei reflexii. Se privește intens.)

Cât de ciudat... eu te știam bine pe tine, prietene... dar arătai al dracu' de diferit...

Cu totul altfel... cum să zic... aveai contur, erai tu acolo, nu altcineva, erai tot ce putea fi mai autentic... știai să râzi, să te bucuri, să ai curaj, să faci, să visezi... băi, tâmpitule! Îți era totul atât de simplu: doar visai și aveai. Îți imaginai și atingeai. Aveai elan și încredere. Erai ca un rucsac cu poante deștepte și remarci cu schepsis... gândeai cu capul tău și asta te distingea de ceilalți... Când ai mintea deschisă nu poți trăi într-o celulă. Mai ții minte?

Și știi ce e ciudat? N-au trecut decât câțiva ani de-atunci. Patru-cinci, poate mai mulți. Contează că-s puțini. Ești tânăr. Dar ai un suflet de bătrân uzat, vârât într-un corp flexibil. Cine te vede nu te crede așa de ramolit... aproape mort. Și bine face. Poate că e un fel involuntar de a-ți mai acorda o șansă...

(Își apropie fața până când aproape și-o lipește de oglindă.)

Cică rostul teatrului ar fi să-i țină lumii oglinda-n față. Să-i arate cât e de hidoasă, cât e de frumoasă, ce defecte are și ce părți bune... o demontează de față cu ea și îi arată toate piesele, în maniera și ordinea pe care-o vrea creatorul... să plătești bilet ca să te vezi așa cum ești... sau cum e maică-ta sau soțul tău... sau șeful tău sau cel căruia îi dai un ban pe stradă... dar să te privești singur în oglindă, să nu plătești nimic și să vrei să fi plătit salariul pe o lună doar să fi văzut altceva în schimb... asta cum îți sună?

(Își trece ușor o mână prin ramă și explorează spațiul din spatele acesteia.)

Știi că dacă așezi două oglinzi față-n față, ele se oglindesc și rezultă o oglindă în oglindă în oglindă... asta se cheamă punere în abis... sună dubios,

nu? Punere în abis... Dar dacă visezi că visezi că visezi e tot o punere în abis, iar dacă tu visezi asta, tu ești pus în abis.

Ce e abisul? Hai să lăsăm întrebarea asta baltă. Să spunem doar că atunci când te uiți în oglindă te arunci în gol.

(Își trece capul prin ramă.)

Și cazi... și cazi... te prăbușești...

Și te ții de luciditate ca de o parașută. Și parașuta-i spartă sau mânerul e rupt... și cazi... *you're diving into nothing...* și atunci speri să fie totul doar un vis, să te trezești brusc, înainte de a atinge fundul abisului, dar știi că nu e vis și nu te trezești și poate nu o faci fiindcă nu există un capăt de abis de atins... și vei cădea așa la nesfârșit... până și Lucifer a devenit drac la final și a căzut în iad, dar măcar a căzut undeva și într-un loc căruia i-a spus apoi acasă. Tu unde cazi, Hamlet?

Sau, poate că visezi acum și nu îți dai seama, și totuși ai să te trezești. Visezi în timp ce ești treaz de... 60 de ore? 61? Chiar, în vis îți vezi vreodată umbra? N-am știut niciodată asta... și nu rețin nici un vis în care să mă fi văzut în oglindă, sau să mă fi văzut și să fi fost eu... Dar citeam că visul nu e decât o umbră. Deci nu ai nevoie de umbre când visezi. Și nici de oglinzi. Oglinzile sunt doar pentru realitate. Și tu te privești acum. Deci nu dormi. Și fantomele te privesc și tac și așteaptă să le provoci, să le smulgi un cuvânt, o reacție, ceva. Hai, fă ceva în sensul ăsta.

Nu știi ce anume. E normal, poate-ar fi bine să te culci și să uiți. Să uiți... de fantome? Nu, ele vor fi mereu în preajmă, doar că atunci nu le vei vedea. Fantomele există mereu, dar capătă contur doar când visezi... ba nu, când ești nebun.

Dar tu nu ești nebun. Ești doar prea treaz. Asta e singura ta greșeală. De asta ești Hamlet. De asta-ți spun toți Hamlet. Ești prea plin de realitate și nu o mai distingi de vis.

Și tu vrei să visezi. Să dormi... sau să mori... poate fi tot una? Vrei cu adevărat să a-dormi? Dacă vei adormi vei visa ceea ce ar trebui să fie viața ta?

Într-un episod din *Twin Peaks*, Agent Cooper spunea, după ce fusese împușcat și era pe moarte, că privarea prelungită de somn duce la psihoză temporară. *(Râde zgomotos)* Tragi concluzia că ești în psihoză temporară de ani buni. Și ai dormit în tot timpul ăsta. Fără somnifere. Doar cu storurile trase, verde la cui și paharul plin în nopțile goale.

(Smulge oglinda, cu ambele mâini, apoi o ține în mâini și se plimbă cu ea prin încăpere.)

Poate că, după ce te vei trezi, îți vei redobândi înfățișarea de dinainte... Și totul va fi atunci la locul său... ideile tale, concluziile tale, capacitatea de a percepe corect realitatea... realitatea va fi realitate și visul vis, nu se vor mai încăleca... bestie fututã cu două spinări... când vei închide ochii, vei dormi, iar când îi vei avea deschiși, vei fi treaz... Iar dimineața, nu vei mai fi aici, ci într-o cameră mare, luminoasă, iar camera va avea un pat dublu, iar alături de tine nu va mai fi spațiul ăla gol care te doare în fiecare zi...

Și cafeaua va fi mai bună.

Soarele va fi mai strălucitor.

Asfaltul va fi ceva mai moale.

Metroul va fi mai puțin aglomerat.

Oamenii vor fi mai radioși. Îți vor zâmbi mai mult. Te vor saluta și, unii, te vor aborda.

Cei pe care îi vei suna, îți vor răspunde la telefon. Celor cărora le vei scrie, îți vor răspunde la mail.

Va fi mai puțină agresiune, mai puțină sărăcie, mai puțină disperare.

Vei fi un om mai bun. Vei deveni ceea ce ești cu adevărat.

Timpul îți va deveni un bun prieten.

Tu îți vei fi cel mai bun prieten. Și nu vei mai vrea să te desparți de tine prin somn, prin iarbă, prin vin, prin supradoze ocazionale de orice, printr-un glonț în cap.

Auzi ce-ți spun? Atunci îți vor plăcea oglinzile, propriile zile de naștere, succesele celorlalți și viața ta. Singurătatea va fi o deconectare, nu o sentință. Și nu îți va mai spune nimeni Hamlet.

Știi ce-i ciudat? Hamlet s-a întrebat *to be or not to be* și Ofelia a fost cea care a răspuns și a făcut-o. Hamlet a rămas nebun, iar Ofelia, moartă. Tu ești nebun? Chiar ești? Fiindcă dacă asta-i nebunie, nu există nici o logică în ea. Ar fi bine să te decizi...

(Lasă oglinda să cadă. Rama scoate un zgomot sec, de lemn, dar se aude ca și când ar fi o oglindă făcută țăndări. Recuperează jointul și paharul de vin. Se așază apoi pe scaun, la masă, cu fața spre public, și renunță la solilocviu. Începe melodia Black Milk *de Massive Attack. Aprinde jointul, trage un fum lung, expiră, ia o gură de vin. Scoate din buzunar o țiplă împăturită și o desface pe masă.)*

M-am întrebat mereu cum m-aș sinucide dacă aș face-o vreodată. Sunt o groază de metode. Câte una pentru fiecare om în parte. Eu am ales, fără să ezit, o supradoză de droguri. Ceva la sigur. Să mă simt bine înainte s-o mierlesc. O doză zdravănă, de plăcere, apoi cea de grație, pentru eternitate. N-am băgat în viața mea heroină, așa că nu rămâne decât coca. Am mințit mai devreme când am zis că am luat juma' de gram. Atâta voiam să iau, de fapt. Dar am luat unu-jumate, la ofertă. Cred că un gram întreg livrat la creier și inimă pe nara stângă m-ar băga-n convulsii, apoi aș vedea nori și harpe și aș încăpea și eu pe unul. N-am știut niciodată să cânt la harpă, dar cred că aș învăța din mers. Mă rog... din zbor.

(Varsă gramul de cocaină pe masă și face o liniuță lungă.)

Partea cu spumele la gură nu-mi convine deloc, dar pot face o... concesie esteticii. Pe nor voi arăta mai bine.

(Scoate o bancnotă și o face sul.)

Să fie de 50 de lire dacă tot e ultima.

(Privește intens liniuța, o măsoară cu arătătorul de la un capăt la altul. Apropie ușor bancnota făcută sul de nas.)

To snort or not to snort. Hahahaha! Ce căcat de căcat! *(Către OFELIA.)* Ia spune, draga mea, împărțim linia asta? Nu vom crăpa, tot ce vom păți va fi să ne simțim al dracu' de bine și, dacă nu voi fi prea deshidratat pe urmă, ne vom fute până vom vedea stele verzi și aurii și vom sta apoi în pat și vom fuma un cui și ne vom simți pulsul calmându-se și ne vom strânge mâinile, lipiți unul de altul, respirându-ne pe umeri, și vom adormi în cele din urmă. Dacă vii să tragem asta împreună, eu voi trăi. Amândoi vom trăi... și poate că o vom face împreună, cel puțin pentru un timp. Cum îți sună varianta asta?

(Lasă bancnota pe masă și reaprinde jointul. Trage cu sete. Mai ia o gură de vin.)

Dac-ar fi să mă urc curând pe norișorul ăla, cu harpa-n brațe, și, pe drum, să mă întrebe Sf. Petru sau vreun suplinitor de ce-am ajuns aici, i-aș spune clar: din cauza *ei*. Mai exact... nu atât din cauza ei, ci fiindcă ea a declanșat totul. Nu ea a fost motivul, dar ea a umplut paharul. Ea putea să mă facă să continui... și să merg până la capăt, până la adânci bătrâneți... sau putea să-mi pună harpa-n mână și să-mi spună să exersez acolo sus.

Te simți șantajată? Sper că nu. Chiar sper că iei totul așa direct cum îl livrez, așa de sincer... la fel cum ar fi trebuit s-o iei când te-am trimis la bordel sau ți-am spus că te vreau în viața mea și ție ți s-a rupt. Tocmai asta-i nebunia, draga mea... când te umpli de fluturi în stomac sau ești cu capu-n nori sau ai alte afecțiuni de-astea care te scot din tine și te fac să te comporți ca și cum ai fi altul... când te uiți în oglindă și nu te recunoști, dar nu fiindcă arăți mai bine... că ești mai luminos... ci fiindcă te simți mutilat de o frază, o remarcă... de un refuz. Și asta nu mi se întâmplă o dată pe an sau o dată la doi sau la trei... e pentru prima oară cu adevărat. Pricepi diferența? Am fost îndrăgostit de tine-

n pizda mă-tii. Și încă sunt. Și voi fi atâta timp cât linia asta din fața mea va fi dreaptă și va fi aici și nu o va lua la goană prin bancnotă-n fosa mea nazală... o chestiune de secunde. Două, maxim trei. Inspiri plin, expiri gol. Apoi inspiri adânc, rapid, tot mai rapid, până când inima te lasă baltă și atunci, într-adevăr, îi dai răspunsuri lui Sf. Petru... sau suplini-torului...

(Capul începe să i se legene a epuizare.)

Dacă e bine să tragi linie după fiecare experiență notabilă din viața ta, înseamnă că tocmai am tras-o pe cea mai consistentă. *(Râde înfundat.)* Ce zici, o împărțim? Hai, decide-te rapid, că n-am timp de pierdut. *I don't – wanna – blow up – my shot*.

(Mai trage un fum lung din joint. Ține ochii întredeschiși și vorbește cu dificultate.)

Hai să... visăm împreună... ce zici? Doar eu... cu tine... un vis... luuuung... luuung... de tot...

(Încă un fum.)

Și să ne amintim... apoi... fiecare secvență... fiecare... moment... Și să fie... ca-n viață... *(Ia bancnota, o înfige în nară și o apropie de liniuță)* ca atunci când... ne trezim... și continuăm... visul...

(Lipește capătul bancnotei de liniuță și dă să tragă, dar capul îi glisează într-o parte. Își revine, repoziționează bancnota, i se închid ochii, capătul bancnotei alunecă pe lângă liniuță, scutură capul, se dezmeticește, încearcă din nou. Ratează liniuța. Se lasă ușor pe spate, cu bancnota în mână, apoi ochii i se închid. Pauză. Black Milk *continuă. Trec vreo 30 de secunde. Se aud bătăi în ușă. Inițial sunt timide, apoi din ce în ce mai puternice. HAMLET tresare. Se aude vocea OFELIEI.)*

OFELIA: *Hei, mă auzi? Ești acasă? Ești treaz? Dă-mi un semn, te rog.*

HAMLET: Ce? Se-aude ceva?

(Alte bătăi în ușă.)

OFELIA: *Mă auzi? Ești acasă? Hai, te rog mult, nu mă lăsa aici, afară. Deschide. Te rog eu să deschizi.*

HAMLET: Hai să tragem linie și să uităm... să uităm și... să luăm totul...

OFELIA: *Știu că ești supărat, dar deschide ușa. Știu că ești acasă. Te simt acolo, dincolo de ușă.*

(Mâna lui HAMLET înțepenește cu bancnota în pumn. Capul îi cade cade ușor pe masă, cu nasul la un centimetru de liniuță. Adoarme.)

OFELIA: *Te-am sunat toată seara. Te-am sunat și ieri și alaltăieri, dar mi-a intrat căsuța vocală.*

(Pauză.)

OFELIA: *Te-am visat în ultimele două nopți. Nu glumesc. Te-am visat că... deschide ușa și îți povestesc. Vreau să îți spun ceva important. Îmi pare rău pentru felul în care m-am purtat. Îți voi explica. Vreau să vorbim. Vreau să facem o cafea și să vorbim până dimineața. Ești liber mâine, nu? Ești? Îmi răspunzi? Te rog...*

(Bătăi puternice în ușă. Lumina scade.)

OFELIA: *Mă auzi? Ești treaz sau visezi?*

(Bătăi în ușă. Mai atenuate.)

OFELIA: *Mă urăști? Poți să mă urăști mâine? Vei avea o zi întreagă la dispoziție.* (Pauză.) *Auzi... mă mai ții minte, Hamlet?*

(Lumina scade. Beznă.)